

Sygn. akt II Ca 548/13

POSTANOWIENIE

Dnia 3 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny - Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Iwona Tchórzewska (spr.)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Anna Podolska - Kojtych

Sędzia Sądu Okręgowego Elżbieta Żak

Protokolant starszy sekretarz sądowy Krystyna Melchior

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z wniosku M. L.

z udziałem N. K.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji uczestniczki

od postanowienia Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie

z dnia 9 kwietnia 2013 roku, sygn. akt II Ns 116/11

postanawia:

I. zmienić częściowo zaskarżone postanowienie :

I. w punkcie III w podpunktach I i 2 w ten sposób, że dokonać podziału majątku wspólnego N. K. i M. L. przez ustanowienie w budynku na nieruchomości opisanej w punkcie I postanowienia odrębnej własności lokali zgodnie z opinią techniczną biegłego L. W. złożoną w Sądzie Okręgowym w Lublinie w dniu 4 listopada 2013 roku:

1) odrębnej własności lokalu mieszkalnego nr(...) składającego się z pomieszczeń na parterze: pokoju - werandy nr (...) o powierzchni 26,64 m⁽²⁾, kuchni nr (...) o powierzchni 12,33 m⁽²⁾, łazienki nr (...) o powierzchni 6,10 m⁽²⁾, komunikacji nr (...) o powierzchni 4,60 m⁽²⁾, pokoju nr (...) o powierzchni 33,85 m⁽²⁾, wraz z przynależnymi pomieszczeniami w piwnicy: pomieszczeniem magazynowym nr (...) o powierzchni 7,14 m⁽²⁾, kotłowni nr (...) o powierzchni 6,40 m⁽²⁾, pomieszczeniem magazynowym nr (...) o powierzchni 15,33 m⁽²⁾, pomieszczeniem magazynowym nr (...) o powierzchni 16,65 m⁽²⁾, komunikacją nr (...) o powierzchni 8,38 m⁽²⁾ i własność tego lokalu wraz ze związanym z tym prawem udziałem w wysokości 13742/27562 we współwłasności części budynku i urządzeń, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali oraz we współużytkowaniu wieczystym nieruchomości gruntowej, na której posadowiony jest budynek, przyznać uczestniczce N. K.;

2) odrębnej własności lokalu mieszkalnego nr (...) składającego się z pomieszczeń na piętrze: kuchni nr (...) o powierzchni 12,50 m⁽²⁾, pokoju nr (...) o powierzchni 16,13 m⁽²⁾, pokoju nr (...) o powierzchni 17,77 m⁽²⁾, komunikacji nr (...) o powierzchni 5,02 m⁽²⁾, wc nr (...) o powierzchni 0,97 m⁽²⁾, łazienki nr (...) o powierzchni 4,93 m⁽²⁾, wraz z przynależnymi pomieszczeniami na poddaszu: kuchnią nr (...) o powierzchni 12,38 m⁽²⁾, łazienką nr (...) o powierzchni

6,10 m⁽²⁾, komunikacją nr (...) o powierzchni 4,94 m⁽²⁾, pokojem nr (...) o powierzchni 16,13 m⁽²⁾, pokojem nr (...) o powierzchni 17,47 m⁽²⁾ oraz przynależnym pomieszczeniem garażu nr (...) o powierzchni 23,86 m⁽²⁾ i własność tego lokalu wraz ze związanym z tym prawem udziałem w wysokości 13820/27562 we współwłasności części budynku i urządzeń, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali oraz we współużytkowaniu wieczystym nieruchomości gruntowej, na której posadowiony jest budynek, przyznać wnioskodawcy M. L.;

2. w punkcie VI w ten sposób, że zasądzoną w tym punkcie kwotę 109.666,50 zł podwyższyć do kwoty 136835,32 zł (sto trzydzieści sześć tysięcy osiemset trzydzieści pięć złotych trzydzieści dwa grosze);

3. w punkcie VII w ten sposób, że zasądzoną w tym punkcie kwotę 4.695,60 zł obniżyć do kwoty 2.695,60 zł (dwa tysiące sześćset dziewięćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy);

4. w punkcie XI w ten sposób, że zasądzoną w tym punkcie kwotę 221,03 zł podwyższyć do kwoty 1.970,50 zł (jeden tysiąc dziewięćset siedemdziesiąt złotych pięćdziesiąt groszy);

5. w punkcie XII w ten sposób, że w miejsce nakazanej do ściągnięcia od N. K. kwoty 4.048,97 zł nakazać ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie od N. K. kwotę 2.058,46 zł (dwa tysiące pięćdziesiąt osiem złotych czterdzieści sześć groszy), w tym kwotę 1.250 zł (tysiąc dwieście pięćdziesiąt złotych) z roszczenia zasądzonego na rzecz N. K. w punkcie VI postanowienia oraz nakazać ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie od M. L. kwotę 2.058,46 zł (dwa tysiące pięćdziesiąt osiem złotych czterdzieści sześć groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków;

II. odrzucić apelację w zakresie dotyczącym określenia sposobu korzystania z nieruchomości wspólnej;

III. oddalić apelację w pozostałej części;

IV. nakazać ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Lublinie od wnioskodawcy M. L. i uczestniczki N. K. kwoty po 315,31 zł (trzysta piętnaście złotych trzydzieści jeden groszy) od każdego z nich tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a w pozostałej części koszty te przejąć na rachunek Skarbu Państwa

Sygn. akt II Ca 548/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie:

I. ustalił, że w skład majątku wspólnego N. K. i M. L. wchodzi:

-własność budynku - domu mieszkalnego jednorodzinnego w zabudowie bliźniaczej, posadowionego na oddanej w użytkowanie wieczyste nieruchomości stanowiącej działkę budowlaną o numerze ewidencyjnym (...), położonej w L. przy ul. (...), dla której to nieruchomości w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie jest prowadzona księga wieczysta nr (...);

- ruchomości: samochód osobowy marki N. (...) nr rej. (...), komplet mebli stołowych (...) składający się z 4 segmentów regału, w tym szafy, 6 foteli tapicerowanych i stolika pod telewizor, lodówka-zamrażarka (...), krzesła tapicerowane - 4 sztuki, zlew z obudową metalową, telewizor marki (...), maszyna elektryczna (...), telefon stacjonarny (...), kuchenka gazowa 4 - palnikowa z piekarnikiem (...), przyczepka lekka towarowo-jednoosiowa (...) nr rej. Lu (...), komplet mebli (...) składający się z regału 3,5 segmentowego z nadstawkami, 4 fotele, stół i stolik pod telewizor;

II. oddalił wnioski o N. K. o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym;

III. dokonał podziału majątku wspólnego w ten sposób, że na podstawie inwentaryzacji i oznaczeń z opinii technicznej sporządzonej przez biegłego L. W. dnia 19 stycznia 2009 roku oraz dnia 28 października 2010 roku ustanowił odrębną własność lokali:

1) lokalu mieszkalnego nr (...) składającego się z pomieszczeń na parterze o powierzchni 83,52 m² wraz z przynależną piwnicą o powierzchni 53,90 m² i własność tego lokalu wraz ze związanym z tym prawem udziałem 13742/27562 w użytkowaniu wieczystym nieruchomości przyznał uczestnicze N. K.;

2) lokalu mieszkalnego nr (...) składającego się z pomieszczeń na piętrze o powierzchni 57,32 m² wraz z pomieszczeniami przynależnymi - poddaszem o powierzchni 57,02 m² i garażem o powierzchni 23,86 m² i własność tego lokalu wraz ze związanym z tym prawem udziałem 13820/27562 w użytkowaniu wieczystym nieruchomości przyznał wnioskodawcy M. L.;

3) ruchomości: samochód osobowy marki N. (...) nr rej. (...), telewizor marki (...), maszynę elektryczną (...), komplet mebli stołowych (...) składający się z 4 segmentów regału, w tym szafy, 6 foteli tapicerowanych i stolika pod telewizor, przyznał na własność N. K. ;

4) ruchomości: komplet mebli (...) składający się z regału 3,5 segmentowego z nadstawkami, 4 fotele, stół i stolik pod telewizor, lodówko - zamrażarkę (...), krzesła tapicerowane - 4 sztuki, zlew z obudową metalową, telefon stacjonarny (...), kuchenkę gazową 4 - palnikową z piekarnikiem (...), przyczepkę lekką towarowo-jednoosiową (...) nr rej. Lu (...) przyznał na własność M. L.;

IV. oddalił w pozostałym zakresie wniosek o podział majątku wspólnego;

V. zasądził od N. K. na rzecz M. L. tytułem dopłaty kwotę 35.782,50 zł płatną jednorazowo w terminie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia;

VI. zasądził od M. L. na rzecz N. K. tytułem zwrotu nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny kwotę 109.666,50 zł, płatną w terminie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia;

VII. zasądził od N. K. na rzecz M. L. tytułem zwrotu kosztów prac adaptacyjnych kwotę 4.695,60 zł płatną jednorazowo w terminie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia;

VIII. wartość majątku wspólnego określił na kwotę 636.655 zł;

IX. opłatę od wniosku ustalił na kwotę 1000 zł i uznał za uiszczoną w całości; X. stwierdził, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie;

XI. zasądził od N. K. na rzecz M. L. kwotę 221,03 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

XII. nakazał ściągnąć od N. K. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie kwotę 4.028,97 zł tytułem nieuiszczonych wydatków;

XIII. nakazał ściągnąć z zaliczki uiszczonej przez M. L., zaewidencjonowanej pod pozycją zaliczek nr (...) - (...) na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie kwotę 309 zł tytułem nieuiszczonych wydatków,

XIV. nakazał ściągnąć od M. L. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie kwotę 1.120,55 zł tytułem nieuiszczonych wydatków.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy wskazał na następujące ustalenia faktyczne i motywy swego rozstrzygnięcia.

N. K. i M. L. zawarli związek małżeński w dniu 20 lipca 1968 roku. Z tego związku nie posiadają dzieci. Umów majątkowych małżeńskich nie zawierali. Początkowo małżonkowie zamieszkali u rodziców uczestniczki, następnie w Ś.. W 1979 roku zamieszkali w domu przy ulicy (...) w L.. Umową z dnia 21 grudnia 1995 roku małżonkowie za kwotę 100.000 zł zakupili prawo użytkowania wieczystego działki nr (...) o powierzchni 479 m², położonej przy ulicy (...) w L. oraz własność usytuowanego na tej działce budynku mieszkalnego. Część ceny kupna w kwocie 43.000 zł pochodziła z otrzymanej przez uczestniczkę darowizny od jej matki. Obecnie wartość tej darowizny odpowiada kwocie 109.518 zł. Umową z dnia 15 lutego 1996 roku małżonkowie L. za cenę 92.000 zł sprzedali użytkowanie wieczyste działki nr (...) położonej w L. przy ulicy (...) wraz z własnością budynku mieszkalnego.

W trakcie trwania małżeństwa oboje małżonkowie pracowali zawodowo. Przez pewien czas wspólnie prowadzili gospodarstwo rolne, następnie uzyskali świadczenia z KRUS. Dodatkowo wyjeżdżali zagranicę w celach zarobkowych. Obecnie oboje są emerytami. Od 1997 roku relacje między małżonkami nie układały się poprawnie, doszło wówczas między nimi do separacji faktycznej. Uczestniczka zajęła parter domu, natomiast M. L. zamieszkał na pierwszym piętrze. Wnioskodawca dopuszczał się względem żony przemocy fizycznej.

Wspólność ustawowa małżeńska ustała wskutek rozvodu orzeczonego z winy M. L. wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie wydanym dnia 16 kwietnia 2008 roku w sprawie III C 736/08. Wyrok uprawomocnił się z dniem 7 maja 2008 roku.

W trakcie trwania małżeństwa wnioskodawca i uczestniczka nabyli istniejące w dacie ustania wspólności ruchomości wymienione w treści postanowienia.

Budynek mieszkalny na nieruchomości przy ulicy (...) w L. jest budynkiem piętrowym, z poddaszem użytkowym, z jedną klatką schodową, całkowicie podpiwniczony. W budynku znajduje się instalacja gazowa od kilkunastu lat nieczynna oraz instalacje elektryczna i wodno-kanalizacyjna. Istnieje możliwość wyodrębnienia w budynku dwóch lokali mieszkalnych: lokalu mieszkalnego nr (...) składającego się z pomieszczeń na parterze o powierzchni 83,52 m² wraz z przynależną piwnicą o powierzchni 53,90 m² oraz lokalu mieszkalnego nr (...) składającego się z pomieszczeń na piętrze o powierzchni 57,32 m² wraz z pomieszczeniami przynależnymi - poddaszem o powierzchni 57,02 m² i garażem o powierzchni 23,86 m². Wartość lokalu nr(...)wynosi 352.290 zł, a wartość lokalu nr (...) – 281.790 zł.

W latach 2007-2008 N. K. w związku z posiadaniem samochodu osobowego N. (...) opłacała obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy samochodów. W 2007 roku uiściła z tego tytułu 289,60 zł, a 17 czerwca 2008 roku 297 zł.

W dniu 13 lutego 2008 roku w sprawie wszczętej przez uczestniczkę zawarta została ugoda sądowa, na mocy której M. L. zobowiązał się przekazywać tytułem zaspokajania potrzeb rodziny na rzecz żony N. L. kwotę odpowiadającą 50% wysokości rachunków za wodę i 50% wysokości rachunków z tytułu opłat za wieczyste użytkowanie oraz podatku od nieruchomości dotyczących nieruchomości położonej przy ulicy (...), nie mniej niż 24 zł miesięcznie, poczynając od 1 stycznia 2008 roku.

N. K. ma 63 lata. Utrzymuje się ze świadczenia emerytalnego w kwocie 723 zł i alimentów zasądzonych na jej rzecz od wnioskodawcy wynoszących 150 zł miesięcznie. Od 1997 roku zamieszkuje na parterze domu. M. L. ma 67 lat. Z tytułu emerytury osiąga miesięcznie dochód w wysokości 670 zł. Wnioskodawca zajmuje pierwsze piętro wspólnego domu.

W posiadaniu uczestniczki znajduje się telewizor (...) i komplet mebli (...). Samochód osobowy stoi w garażu, od 14 lat nikt nim nie jeździ, zarówno uczestniczka, jak i wnioskodawca, posiadają prawo jazdy. W posiadaniu wnioskodawcy znajduje się przyczepka, zlew, krzesła, telefon stacjonarny, kuchenka gazowa, komplet mebli (...). Pozostałe ruchomości są złożone na nieruchomości wspólnej uczestników i nie znajdują się w wyłącznym posiadaniu żadnego z nich.

Postanowieniem wstępnym z dnia 30 lipca 2009 roku Sąd uznał za usprawiedliwione żądanie M. L. o ustanowienie odrębnej własności dwóch lokali mieszkalnych, znajdujących się w budynku stanowiącym odrębną od gruntu nieruchomość, posadowionym na nieruchomości położonej w L. przy ulicy (...) i upoważnił wnioskodawcę do wykonania prac adaptacyjnych. Wnioskodawca zgodnie z postanowieniem Sądu wykonał prace adaptacyjne polegające na: zamurowaniu otworu drzwiowego w kondygnacji piwnicznej pomiędzy korytarzem a garażem, wstawieniu drzwi wewnętrznych płycinowych w kondygnacji piwnicznej pomiędzy klatką schodową a komunikacją, rozdzieleniu instalacji wodociągowej poprzez rozpięcie instalacji w obrębie istniejącego wodomierza, wykonaniu dwóch lokalówek i podłączeniu dwóch wodomierzy z wykonaniem drugiego pionu wodociągowego, rozdzieleniu instalacji gazowej poprzez wykonanie oddzielnego pionu wraz z opomiarowaniem, rozdzieleniu instalacji elektrycznej w kondygnacji piwnicznej wraz z założeniem liczników pomiaru, rozdzieleniu instalacji centralnego ogrzewania w oparciu o instalację gazową z zamontowaniem pieca gazowego dwufunkcyjnego w pomieszczeniu łazienki na piętrze. Jakość prac, wykonanych przez uprawnionych wykonawców, jest prawidłowa. Stan instalacji nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa, życia i zdrowia osób zamieszkujących w budynku. Ogółem wartość wykonanych robót wyniosła 9.391,20 zł.

Jako podstawę powyższych ustaleń Sąd Rejonowy przyjął dowody szczegółowo wymienione i ocenione w uzasadnieniu orzeczenia. Sąd podzielił opinię biegłego z zakresu budownictwa L. W. co do tego, że zaprojektowany sposób wyodrębnienia lokali odpowiada najlepszemu sposobowi użytkowania budynku, nadto uwzględnia zbliżoną powierzchnię lokali oraz aktualny sposób ich użytkowania. Oba lokale można wykorzystywać w ten sam sposób, ich powierzchnia jest do siebie zbliżona. Sąd Rejonowy uznał także za wiarygodne opinie biegłego dotyczące ustalenia zakresu robót niezbędnych dla wydzielenia lokali, określenia wartości tych robót, jak również opinię dotyczącą sposobu wykonania prac adaptacyjnych oraz stanu instalacji z punktu widzenia zagrożenia dla bezpieczeństwa, życia i zdrowia osób zamieszkujących w przedmiotowym budynku. Sąd podkreślił, że biegły ustosunkował się do zarzutów podniesionych przez uczestniczkę, wskazując między innymi na brak jakichkolwiek zastrzeżeń co do przebiegu instalacji wodociągowej. Instalacja wodociągowa mogłaby przebiegać inaczej, ale wymagałoby to większych kosztów z uwagi na konieczność dodatkowej izolacji.

Sąd pierwszej instancji w całości podzielił również opinie biegłego rzeczoznawcy majątkowego J. W. dotyczące wartości składników majątku wspólnego. Odnosząc się do akcentowanej przez uczestniczkę kwestii zawyżonej wyceny lokalu nr (...) Sąd wskazał, że zgodnie z opinią biegłego każdy z wyodrębnionych lokali posiada swoje atrybuty, które zostały uwzględnione przy wycenie. Biegły uwzględnił różny standard poszczególnych pomieszczeń składających się na lokal nr (...), wskazując na podwyższony standard pokoju na parterze i podstawowy standard pokoju na obudowanym tarasie. Przy tym przedmiotem wyceny był lokal nr (...) wraz z udziałem we współużytkowaniu wieczystym gruntu.

Sąd podzielił również opinię biegłego J. W. w zakresie określenia aktualnej wartości darowizny dokonanej w 1995 roku. Sąd wskazał, że okoliczność, iż obecnie darowizna ta stanowi mniejszy udział w wartości całego budynku, niż miało to miejsce w 1995 roku nie świadczy automatycznie o zaniżeniu aktualizacji. Należy bowiem uwzględnić, że ceny nieruchomości na przełomie lat uległy znacznej zmianie, a także uwzględnić fakt denominacji złotego.

Sąd Rejonowy zważył, że z dniem uprawomocnienia się wyroku orzekającego rozwiązanie małżeństwa przez rozwód, to jest z dniem 7 maja 2008 roku ustała wspólność majątkowa wnioskodawcy i uczestniczki, obejmująca zgodnie z art. 31 k.r.o. przedmioty nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich. Skład i wartość majątku wspólnego opisanego w postanowieniu Sąd ustalił według stanu istniejącego w dacie ustania wspólności ustawowej oraz cen obowiązujących w chwili orzekania.

Sąd podniósł, że w myśl art. 43 § 1 k.r.o. oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym. Sąd nie znalazł w okolicznościach sprawy podstaw do ustalenia w oparciu o art. 43 § 2 k.r.o. nierównych udziałów wnioskodawcy i uczestniczki w majątku wspólnym, zgodnie z wnioskiem N. K., która domagała się ustalenia swojego udziału w tym majątku w wysokości 2/3 oraz udziału M. L. w wysokości 1/3. W ocenie Sądu uczestniczka nie wykazała żadnej przesłanki ustawowej dla ustalenia nierównych udziałów.

Sąd Rejonowy uznał za zasadne dokonanie podziału majątku przez ustanowienie w budynku na nieruchomości przy ul. (...) w L. odrębnej własności lokali na podstawie przepisów art. 7 ust. 1, art. 8 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 1 oraz art. 2 ust. 1-2 i 4 i art. 3 ust. 1-5 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (t.j. Dz. U. z 2000 roku Nr 80, poz. 903. z p. zm.) i zgodnie z opinią biegłego L. W..

Sąd zważył, że przyjęty sposób podziału budynku mieszkalnego najlepiej zaspokaja potrzeby byłych małżonków. Przydzielenie uczestniczce lokalu nr (...), a wnioskodawcy lokalu nr (...), wraz z związanymi z tymi prawami udziałami we współużytkowaniu wieczystym Sąd uzasadnił istniejącym od ponad 16 lat stanem posiadania i z powołaniem się na przepisy art. 211 k.c. i 622 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. i art. 688 k.p.c., a nadto częściowo wnioskami N. K. i M. L., w związku z treścią art. 623 k.p.c. Sąd podniósł, że wnioskodawca od początku wnioskował o przyznanie mu lokalu nr (...) jako lokalu dotychczas przez niego zajmowanego, natomiast uczestniczka przez większą część postępowania wносиła o przyznanie lokalu nr(...), dopiero później wносиła o przyznanie lokalu nr (...).

Podziału ruchomości Sąd dokonał kierując się stanem posiadania, częściowo wnioskami wnioskodawcy i uczestniczki oraz względami przydatności poszczególnych przedmiotów.

Sąd nie uwzględnił wniosku N. K. o rozliczenie kwoty 800 dolarów wpłaconych przez uczestniczkę na rzecz wnioskodawcy, a rzekomo przeznaczonych na zakup samochodu dla brata wnioskodawcy. Sąd podkreślił, że podział majątku wspólnego obejmuje składniki majątkowe, które były elementami tego majątku w chwili ustania wspólności ustawowej i które istnieją w chwili orzekania o podziale. Przy jego dokonywaniu nie uwzględnia się tych wspólnych składników majątkowych, które w czasie trwania wspólności ustawowej lub po jej ustaniu zostały zużyte zgodnie z prawem, natomiast uwzględnia się, ale tylko w ramach rozliczeń, składniki majątkowe, które zostały bezprawnie zbyte, zniszczone, zużyte lub roztrwonione przez jedno z małżonków. W tym wypadku, przy podziale majątku wspólnego ich wartość podlega zaliczeniu na poczet udziału przypadającego drugiemu małżonkowi. W niniejszej sprawie brak jest jednak podstaw do zaliczenia na poczet udziału wnioskodawcy kwoty stanowiącej równowartość sumy 800 dolarów. N. K. nie udowodniła bowiem, aby wskazana kwota została rzeczywiście przeznaczona, wbrew woli uczestniczki, na zakup pojazdu dla brata wnioskodawcy. Przedstawiony przez uczestniczkę dowód wpłaty w dniu 12 października 1996 roku kwoty 800 dolarów na rzecz M. L. nie dowodzi faktycznego przeznaczenia powyższej sumy, sposobu jej wydatkowania i osoby wydatek ten czyniącej.

Sąd Rejonowy wskazał, że nie podlegała rozliczeniu kwota uzyskana ze sprzedaży samochodu F. (...) stanowiącego majątek osobisty uczestniczki, nabyty na podstawie umowy darowizny z dnia 4 maja 1987 roku dokonanej przez matkę N. K.. Brak jest bowiem dowodów na to czy samochód został sprzedany i na co przeznaczone zostały uzyskane z tego tytułu środki, szczególnie, że jak twierdzi wnioskodawca suma ze sprzedaży powyższego pojazdu została zwrócona matce uczestniczki.

Sąd Rejonowy uznał, że brak jest również podstaw do dokonywania rozliczeń płaconych przez uczestniczkę w trakcie trwania związku małżeńskiego należności z tytułu podatków czy opłat za media. Uczestniczka wskazała na kwotę 2.158 zł jako należną od wnioskodawcy z tytułu zapłaconej za niego połowy należności w latach 1997-2007, to jest 11 latach poprzedzających zawarcie ugody z dnia 13 lutego 2008 roku. Sąd zauważył, że okres, za jaki uczestniczka domaga się zasądzenia kwoty 2.158 zł, przypadają na czas trwania małżeństwa, a tym samym trwania wspólności ustawowej. Uczestniczka z uzyskiwanego przez siebie wynagrodzenia, które zgodnie z art. 31 § 2 pkt 1 k.r.o. wchodziło do majątku wspólnego, uiszczala opłaty za media dostarczane do domu, który także był składnikiem tego majątku, a oboje małżonkowie stosownie do art. 30 §1 k.r.o. byli odpowiedzialni za zobowiązania zaciągnięte przez jednego z nich w sprawach wynikających z zaspokajania zwykłych potrzeb rodziny. Uczestniczka nie wykazała, aby opłaty były czynione ze środków z majątku osobistego. Niezależnie od sposobu określenia powyższej sumy nie można w tym przypadku mówić o powstaniu nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny. Miałoby to miejsce w przypadku uiszczania przez uczestniczkę opłat za media po orzeczeniu rozwodu, a więc ustaniu wspólności, a takie roszczenie nie zostało przez uczestniczkę zgłoszone.

Sąd ustalił wartość majątku wspólnego podlegającego podziałowi na kwotę 636.655 zł, a wartości składników przyznanych wnioskodawcy i uczestniczce na kwoty 282.545 zł i 354.110 zł. W związku z tym i powołując się na przepisy art. 212 § 1 i 3 k.c. i art. 623 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. i art. 688 k.p.c. Sąd zasądził od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy dopłatę w kwocie 35.782,50 zł, określając termin jej uiszczenia na 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się postanowienia, jako wystarczająco długi, by uczestniczka mogła zgromadzić wymaganą kwotę lub też zaciągnąć na ten cel kredyt.

Na podstawie art. 45 § 1 k.r.o. Sąd pierwszej instancji dokonał rozliczenia nakładu z majątku osobistego uczestniczki na majątek wspólny w postaci darowizny z dnia 18 grudnia 1995 roku otrzymanej od matki w kwocie 43.000 zł. W oparciu o dowód z opinii biegłego Sąd ustalił zwaloryzowaną wartość darowizny na kwotę 109.518 zł.

Powołując się na przepisy art. 46 k.r.o. w zw. art. 207 k.c. Sąd rozliczył też kwotę 297 zł opłaconego przez uczestniczkę w dniu 30 czerwca 2008 roku - po ustaniu wspólności majątkowej - ubezpieczenia OC na wspólny samochód N. (...). Sąd nie uwzględnił natomiast w rozliczeniu kwoty 289,60 zł zapłaconej z takiego samego tytułu w 2007 roku. Sąd wskazał, że uczestników w okresie małżeństwa łączyła współwłasność łączna i każdy z nich obowiązany był do ponoszenia ciężarów związanych z przedmiotami objętymi wspólnością. W związku z tym fakt opłacenia przez uczestniczkę ubezpieczenia w okresie trwania małżeństwa nie ma znaczenia w niniejszym postępowaniu.

Łącznie z tytułu zwrotu nakładów z majątku osobistego uczestniczki na majątek wspólny Sąd zasądził od wnioskodawcy kwotę 109.666,50 zł. Termin uiszczenia tej kwoty z uwagi na konieczność zgromadzenia sumy przez M. L., jak również dokonania ewentualnych potrąceń, Sąd ustalił na 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

W związku z poniesieniem przez M. L. kosztów prac adaptacyjnych w łącznej kwocie 9.391,20 zł, Sąd Rejonowy zasądził na rzecz wnioskodawcy od uczestniczki połowę tej kwoty, to jest sumę 4.695,60 zł.

Orzeczenie o kosztach postępowania Sąd Rejonowy uzasadnił treścią art. 520 § 1 k.p.c. Sąd zważył, że wnioskodawca i uczestniczka byli co do zasady w równym stopniu zainteresowani w sprawie, ich udziały w majątku wspólnym są równe, dlatego winni ponieść koszty po połowie. Wyjątek stanowi wynagrodzenie za opinię biegłego z zakresu badania pisma ręcznego A. Ł., które winien ponieść wyłącznie wnioskodawca, gdyż on zgłosił ten dowód na okoliczność nieautentyczności podpisu na umowie darowizny, a opinia wykazała przeciwną tezę.

Apelację od powyższego postanowienia Sądu pierwszej instancji wniosła uczestniczka N. K., zaskarżając to orzeczenie w części obejmującej rozstrzygnięcia zawarte w punktach: IV, V, VI, VII i XII.

Kwestionując dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę dowodów, a także ocenę prawną zgłoszonych wniosków i roszczeń, apelująca domagała się zmiany zaskarżonego postanowienia przez: dokonanie rozliczeń z tytułu darowizny samochodu F. (...), kwoty 800 dolarów, opłat za media od 1997 roku oraz opłaty z tytułu ubezpieczenia samochodu N. (...); zmianę wartości lokali i przyjęcia, że mają one równą wartość; dokonanie dopłaty w ruchomościach; zmianę wartości darowizny z dnia 18 grudnia 1995 roku i ustalenie jej na poziomie 220.000 zł; zmianę w zakresie rozliczenia kosztów adaptacji budynku i uwzględnienie w tym zakresie wyłącznie kosztów zamurowania otworu i zamontowania drzwi w piwnicy, a także zmianę rozstrzygnięć w przedmiocie kosztów sądowych i uwzględnienia, że uczestniczka była zwolniona od obowiązku uiszczenia zaliczki w kwocie 1.250 zł na poczet kosztów opinii biegłego. Ponadto apelująca zarzuciła niedokonanie podziału nieruchomości przy ul. (...) w L. do użytkowania i wniosła o wydzielenie na jej rzecz do użytkowania części działki od strony południowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie wskazać należy, że zaskarżonym postanowieniu Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie brak jest orzeczenia w przedmiocie podziału do korzystania między byłych małżonków działki nr (...) położonej przy ul. (...) w L.. Tego rodzaju orzeczenie nie stanowi też integralnej części rozstrzygnięcia w przedmiocie podziału majątku wspólnego, do którego na mocy art. 567 § 3 k.p.c. stosuje się odpowiednio przepisy o dziale spadku, a także, zgodnie z art. 688 k.p.c.

– odpowiednio przepisy o zniesieniu współwłasności. Apelacja w tym zakresie dotyczy więc orzeczenia nieistniejącego, gdyż odnosi się do rozstrzygnięcia, którego brak w zaskarżonym postanowieniu.

Apelacja skierowana przeciwko nieistniejącemu orzeczeniu jako niedopuszczalna podlega natomiast odrzuceniu na podstawie art. 370 k.p.c.

W orzecznictwie i w doktrynie jest utrwalony pogląd, że zaskarżone może być tylko orzeczenie istniejące. Nie można wnieść środka odwoławczego od orzeczenia, które nie zostało wydane. Istnienie substratu zaskarżenia jest przesłanką dopuszczalności środka odwoławczego. Wniesienie środka zaskarżenia od orzeczenia nieistniejącego jest „inną przyczyną” jego niedopuszczalności w rozumieniu art. 370 k.p.c., skutkującą odrzuceniem takiego środka (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 czerwca 2006 roku, I ACa 68/06, Lex nr 278457, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 listopada 1991 roku, I ACr 42/90, OSA 1991/3/17 czy postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 kwietnia 1998 r., I ACz 252/98, OSA 1999/2/1, nr 5 poz. 80, w którym Sąd ten stwierdził, że „Zaskarżone może być tylko orzeczenie istniejące. Nie można zatem wnieść środka odwoławczego od orzeczenia, które nie zostało - w rozumieniu przepisów prawa procesowego - wydane. Chodzi tu zarówno o brak orzeczenia w ogóle jak i brak w wydanym orzeczeniu rozstrzygnięcia w tym przedmiocie” oraz w piśmiennictwie: Agnieszka Góra-Błaszczkowska, *Apelacja. Zażalenie. Wznowienie postępowania. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Komentarz*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2006, str. 27-28, 157-157, B. Bładowski, *Zażalenie w postępowaniu cywilnym*, Wydawnictwo Zakamycze, Kraków 2006, str. 29-31).

Zgodnie z art. 373 zd. 1 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca apelację, jeżeli ulegała ona odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji.

Z wymienionych względów i na podstawie ostatnio powołanego przepisu w związku z art. 370 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie II postanowienia.

Natomiast z uwagi na integralny charakter orzeczenia w przedmiocie podziału majątku wspólnego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie w punkcie III w podpunktach 1 i 2 w ten sposób, że dokonał podziału majątku wspólnego N. K. i M. L. przez ustanowienie w budynku na nieruchomości opisanej w punkcie I zaskarżonego postanowienia odrębnej własności lokali zgodnie z opinią techniczną biegłego L. W. złożoną w Sądzie Okręgowym w Lublinie w dniu 4 listopada 2013 roku. Wskazać bowiem należy, że wymienione w treści zaskarżonego postanowienia opinie biegłego L. W. dnia 19 stycznia 2009 roku oraz dnia 28 października 2010 roku, w oparciu o które Sąd Rejonowy dokonał wyodrębnienia lokali, nie przedstawiały stanu budynku po wykonaniu prac adaptacyjnych wykonanych zgodnie z postanowieniem wstępnym. Mianowicie nie odzwierciedlały na poziomie piwnic faktu zamurowania przejścia z korytarza do garażu oraz wykonania drzwi pomiędzy klatką schodową, a korytarzem oraz zaznaczenia powierzchni wydzielonego w ten sposób korytarza. Ponadto mylnie była w nich oznaczona powierzchnia jednego z pomieszczeń magazynowych w piwnicy. Mając na względzie, że w myśl art. 2 ust. 2 ustawy o własności lokali samodzielnym lokalem mieszkalnym, w rozumieniu ustawy, jest wydzielona trwałymi ścianami w obrębie budynku izba lub zespół izb przeznaczonych na stały pobyt ludzi, które wraz z pomieszczeniami pomocniczymi służą zaspokajaniu ich potrzeb mieszkaniowych, a zgodnie z ust. 5 tego artykułu lokale wraz z pomieszczeniami do nich przynależnymi zaznacza się na rzucie odpowiednich kondygnacji budynku, a w razie położenia pomieszczeń przynależnych poza budynkiem mieszkalnym - także na wyrzysie z operatu ewidencyjnego, a dokumenty te stanowią załącznik do aktu ustanawiającego odrębną własność lokalu, Sąd Okręgowy zlecił biegłemu z zakresu budownictwa L. W. sporządzenie nowej opinii, która przedstawia rzeczywisty stan budynku i powierzchnie pomieszczeń po wykonaniu prac adaptacyjnych. Tak sporządzona opinia, która nie była kwestionowana przez wnioskodawcę i uczestniczkę, stanowiła prawidłową podstawę wyodrębnienia lokali.

Nietrafne były natomiast zarzuty apelującej dotyczące wartości każdego z wyodrębnionych lokali. Oszacowanie tych wartości nastąpiło w oparciu o dowód z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego, a zatem dysponującego odpowiednią wiedzą. Biegły wyjaśnił też przesłanki określenia wartości każdego z lokali. Trzeba przy tym podkreślić, że opinia rzeczoznawcy majątkowego koresponduje z opinią biegłego z zakresu budownictwa, który wskazał, że piwnice

w przedmiotowym budynku znajdują się na powierzchni gruntu, są wyposażone w okna, a zatem widne, w związku z czym przedstawiają taką samą wartość funkcjonalną, jak pomieszczenia na poddaszu (opinia k. 244).

Uczestniczka kwestionowała opinię dotyczącą wartości lokali, jednakże przed Sądem pierwszej instancji nie zgłosiła wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Natomiast tego rodzaju wniosek zgłoszony w postępowaniu odwoławczym był spóźniony. W myśl art. 382 k.p.c. sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Okoliczność, że sąd odwoławczy jest sądem merytorycznym, uprawnionym do uzupełnienia postępowania dowodowego przeprowadzonego przed sądem pierwszej instancji, nie oznacza jednakże, że zaniechania uczestników postępowania w zakresie zgłaszania dowodów mogą być naprawione w postępowaniu odwoławczym. Sama okoliczność niekorzystnego rozstrzygnięcia sprawy przez sąd pierwszej instancji nie może uzasadniać odstępstwa od zasady koncentracji materiału dowodowego przed tym sądem. Dlatego też zgodnie z art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później.

Z wymienionych przyczyn Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy uczestniczki zgłoszony w apelacji.

Niezasadny był również wniosek o dokonanie wyrównania udziałów poprzez inny sposób podziału ruchomości. Apelująca nie podniosła żadnych zarzutów co do sposobu ich podziału przyjętego w zaskarżonym postanowieniu, a Sąd pierwszej instancji trafnie wskazał w tym zakresie na takie przesłanki sposobu podziału jak stan posiadania i przeznaczenie poszczególnych ruchomości, a częściowo także wnioski byłych małżonków co do sposobu podziału.

Sąd odwoławczy uznał za częściowo uzasadniony wniosek apelującej o zmianę orzeczenia w zakresie odnoszącym się do aktualnej wartości nakładu z majątku osobistego uczestniczki na majątek wspólny w postaci przeznaczenia na poczet kosztów zakupu w 1995 roku nieruchomości przy ul. (...) kwoty 43.000 zł pochodzącej z darowizny dokonanej przez matkę N. K. na jej rzecz.

Wskazać należy, że ustalenia wartości tego rodzaju nakładu na datę orzekania dokonuje się co do zasady przez odniesienie wartości nakładu z daty jego dokonania do wartości z tej daty nieruchomości nabytej przy użyciu środków pochodzących z nakładu i następnie odniesienia tak obliczonej proporcji do aktualnej wartości nieruchomości, przy uwzględnieniu jednak jej stanu z daty dokonywania nakładu. N. K. po sporządzeniu w niniejszej sprawie opinii biegłego J. W., który określił aktualną wartość nakładu posługując się wskaźnikami wzrostu cen i usług konsumpcyjnych, kwestionowała tę opinię, jednakże nie wносиła o dopuszczenie dowodu z innej opinii. Nie było zaś możliwe określenie aktualnej wartości nakładu w oparciu o sporządzoną w sprawie opinię przedstawiającą obecną wartość nieruchomości, gdyż stan usytuowanego na niej budynku jest inny, niż w dniu zakupu nieruchomości. Jak wynika z aktu notarialnego sporządzonego w dniu 21 grudnia 1995 roku, budynek w chwili zawarcia umowy sprzedaży był częściowo niewykończony – bez wylewek i parkietów. Ponadto bezspornym jest, że w części pomieszczeń obecnie zamontowane są okna z PCW.

Nie można jednak odmówić słuszności argumentom apelującej, iż sposób waloryzacji nakładu przyjęty przez Sąd pierwszej instancji w oparciu jedynie o wzrost cen i usług konsumpcyjnych nie jest wystarczający dla określenia jego aktualnej wartości. W związku z tym Sąd Okręgowy uznał za bardziej miarodajne posłużenie się dwoma miernikami waloryzacji, a mianowicie również miernikiem w postaci wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w dacie dokonywania nakładu i w dacie orzekania. Mając przy tym na względzie, że uczestniczka wskazywała, iż jej nakład z majątku osobistego odpowiadał 35 % ceny kupna nieruchomości, wynoszącej w 1995 roku 100.000 zł oraz podnosiła okoliczność pokrycia ze środków pochodzących od matki opłat związanych ze sporządzeniem aktu notarialnego obejmującego umowę sprzedaży, Sąd Okręgowy przyjął do waloryzacji kwotę 36.699 zł jako różnicę między kwotą 43.000 zł, a opłatami pobranymi przy sporządzeniu aktu notarialnego (6.301 zł). W 1995 roku, kiedy nakład został dokonany, kwota 36.699 zł odpowiadała 52 przeciętnym miesięcznym wynagrodzeniom, które wynosiło wówczas 702,62 zł (M.P. z 1996 r. Nr 11, poz. 134). W III kwartale 2013 roku przeciętne miesięczne wynagrodzenie wynosiło 3.651,72 zł (M.P. poz. 904), a po odliczeniu składek na ubezpieczenie społeczne, które nie stanowiły składnika

wynagrodzenia w 1995 roku, wynosiło 3.151,07 zł. 52 aktualne przeciętne miesięczne wynagrodzenia stanowią sumę 163.855, 64 zł. Kwota obliczona przy użyciu wskazanego miernika waloryzacji jest istotnie wyższa od kwoty przyjętej przez Sąd pierwszej instancji w oparciu o miernik w postaci wzrostu cen i usług konsumpcyjnych. Dla posłużenia się tymi dwoma miernikami należało przyjąć średnią z obu kwot, to jest kwotę 136.686,82 zł. W konsekwencji zasądzona w punkcie VI zaskarżonego postanowienia tytułem zwrotu nakładów (i wydatków) z majątku osobistego uczestniczki na majątek wspólny kwota 109.666,50 zł podlegała podwyższeniu do kwoty 136.835,32 zł.

Nie zachodziły natomiast podstawy do dalszego zwiększenia tej kwoty.

Sąd Okręgowy ocenił jako niezasadny wniosek apelującej o zmianę zaskarżonego postanowienia przez uwzględnienie w rozliczeniu wydatku na poczet ubezpieczenia pojazdu N. (...) w kwocie 289,60 zł uiszczonej w 2007 roku. Przyczyny, dla których wskazana kwota nie podlega rozliczeniu między byłymi małżonkami, zostały prawidłowo przedstawione przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy w pełni podziela tę argumentację.

Wbrew stanowisku apelującej Sąd Rejonowy zasadnie też uznał, że nie podlega rozliczeniu między byłymi małżonkami kwota 2.158 zł z tytułu podatków oraz opłat za media uiszczonych we wskazanym przez N. K. okresie przypadającym na czas trwania małżeństwa. W myśl art. 31 § 1 k.r.o. z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny), a zgodnie z § 2 pkt 1 tego artykułu do majątku wspólnego należy w szczególności pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków. Z tych względów, jak słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji, uczestniczka regulowała zobowiązania dotyczące wspólnego majątku ze środków należących także do tego majątku. Nie zachodzą zatem przesłanki do rozliczenia z tego tytułu, gdyż art. 45 § 1 k.r.o. przewiduje jedynie obowiązek każdego z małżonków do zwrotu wydatków i nakładów poczynionych z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód oraz możliwość żądania zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Przy tym nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności.

Apelacja zasługiwała zaś na częściowe uwzględnienie w zakresie wysokości kwoty zasądzonej od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy tytułem zwrotu kosztów prac adaptacyjnych. Trzeba bowiem zauważyć, że koszt tych prac obejmował również koszt pieca gazowego dwufunkcyjnego, który został umieszczony w lokalu na piętrze, przyznany na rzecz wnioskodawcy i ma służyć do użytku w ramach tego lokalu. Natomiast uczestniczka nie ma innego sprawnego pieca w swojej części budynku (opinia k. 162, 229-230 i 386 oraz wyjaśnienia k. 967v.). W tej sytuacji nie ma podstaw do obciążania uczestniczki obowiązkiem zwrotu na rzecz wnioskodawcy połowy kosztów związanych z montażem pieca. Koszty te wyniosły 4.000 zł (opinia k. 617). Zatem zasądzona w punkcie VII zaskarżonego postanowienia kwota 4.695,60 zł podlegała obniżeniu do kwoty 2.695,60 zł. Nie było natomiast podstaw do obniżenia tej kwoty w większym stopniu i rozliczenia między uczestniczką, a wnioskodawcą jedynie kosztów zamurowania otworu w piwnicy oraz wstawienia drzwi. Prace adaptacyjne, poza wskazanym wyżej montażem pieca, zostały wykonane w interesie obojga współwłaścicieli budynku i w celu wyodrębnienia na rzecz każdego z nich samodzielnego lokalu. Stąd stosownie do art. 207 k.c. koszty tych prac winny obciążać w równym stopniu wnioskodawcę i uczestniczkę.

Chybione były zarzuty nieprawidłowości w wykonaniu prac adaptacyjnych w zakresie instalacji wodociągowej. Prawidłowość sposobu wykonania instalacji została bowiem potwierdzona opinią biegłego z zakresu budownictwa. Treść opinii przeczy stanowisku uczestniczki, jakoby istniało w tej sytuacji zagrożenie zatrucia wody.

Niezasadne były zarzuty dotyczące nierozliczenia przez Sąd Rejonowy kwoty uzyskanej ze sprzedaży samochodu F. (...), a także kwoty 800 dolarów. Ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji pozostają w zgodzie z przeprowadzonymi w sprawie dowodami, które Sąd Rejonowy ocenił zgodnie z wymogami art. 233 § 1 k.p.c. Wymieniony przepis wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów, stosownie do której sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Skuteczne

postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zaś wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Nie jest zaś wystarczające tylko przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie. Prawidłowe postawienie zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie może polegać więc tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, opartej na własnej ocenie dowodów. Konieczne jest bowiem wykazanie, że określone w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy albo, że sąd pominął istotne dla sprawy dowody przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy (tak orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 roku, III CK 314/05, LEX nr 172176; z dnia 18 czerwca 2004 roku, II CK 369/03, LEX nr 174131; z dnia 15 kwietnia 2004 roku, IV CK 274/03, LEX nr 164852; z dnia 25 listopada 2003 roku, II CK 293/02, LEX nr 151622).

Zarzuty sformułowane przez apelującą w niniejszej sprawie nie podważyły skutecznie przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji oceny dowodów, która skutkowałą uznaniem przez Sąd za nieudowodnione twierdzeń uczestniczki co do przeznaczenia kwoty 800 dolarów, jak również kwoty uzyskanej ze sprzedaży należącego do majątku uczestniczki samochodu F. (...). Apelująca nie wskazała na braki w zakresie oceny dowodów albo też uchybienia Sądu z zakresu logiki czy prawidłowości wiązania wniosków.

W związku z zaskarżeniem rozstrzygnięcia w przedmiocie nieuiszczonych kosztów sądowych wskazać należy pierwszym rzędzie, że poniesione przez uczestników koszty postępowania oraz nieuiszczone koszty sądowe podlegają odrębnemu rozliczeniu.

W niniejszej sprawie, poza obciążającymi wnioskodawcę kosztami opinii biegłego A. Ł., które Sąd Rejonowy nakazał ściągnąć od wnioskodawcy w punktach XIII i XIV zaskarżonego postanowienia, M. L. poniósł w toku postępowania, tak w interesie wnioskodawcy, jak i uczestniczki koszty sądowe w wysokości 3.941 zł (1.000 zł opłaty od wniosku oraz kwotę 2.941 zł wykorzystanych zaliczek wpłaconych przez wnioskodawcę). Zatem z tego tytułu podlegała zasądzeniu na rzecz wnioskodawcy od uczestniczki kwota 1.970,50 zł, co skutkowało stosowną zmianą punktu XI zaskarżonego postanowienia.

Natomiast suma nieuiszczonych kosztów sądowych, poza kosztami opinii biegłego A. Ł., wyniosła 4.116,93 zł. Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) w niniejszej sprawie koszty te obciążały po połowie wnioskodawcę i uczestniczkę i od każdego z nich na rzecz Skarbu Państwa podlegała ściągnięciu kwota 2.058,46 zł. W związku z tym Sąd Okręgowy zmienił punkt XII zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że w miejsce nakazanej do ściągnięcia od N. K. kwoty 4.048,97 zł nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie od N. K. oraz od M. L. kwoty po 2.058,46 zł od każdego z nich.

Jak podniesiono w apelacji, postanowieniem z dnia 13 maja 2009 roku N. K. została zwolniona z obowiązku uiszczenia zaliczki w kwocie 1.250 zł. Jednakże zgodnie z art. 113 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych koszty, których strona nie miała obowiązku uiścić i które nie obciążają przeciwnika sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz strony, której czynność spowodowała ich powstanie. Zatem zwolnienie uczestniczki od kosztów sądowych w zakresie kwoty 1.250 zł nie stało na przeszkodzie nakazaniu ściągnięcia tej kwoty z zasądzonego na jej rzecz roszczenia.

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych przepisów oraz art. 386 § 1 i art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w punktach I i III postanowienia.

Orzeczenie w przedmiocie nieuiszczonych kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym uzasadnia art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.).